Ingen kan overraskes over, at jeg helt og fuldt deler de synspunkter om Socialdemokratiets sikkerhedspolitik, som Anker Jørgensen og Kjeld Olesen har givet udtryk for.

Men hvis det brede samarbejde om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik er blevet brudt, skete det ikke den 26. maj i år med dagsordenvedtagelsen. Det skete sidst i 1979. Den 27. november 1979 sagde Henning Christophersen i Folketinget, at den socialdemokratiske regering nu for første gang havde bragt sig i et modsætningsforhold til oppositionen i et afgørende udenrigs- og sikkerhedspolitisk spørgsmål. Jamen, hvordan da? Jo, ved at foreslå, at beslutningen om opstillingen af mellemdistanceraketterne blev udskudt i seks måneder for at give forhandlingerne en chance.

Jeg fremhæver dette for at understrege, at det ganske enkelt ikke er rigtigt, at der ikke er tale om en logisk udvikling, der begyndte for snart fire år siden og foreløbig kulminerede den 26. maj. Vi har altså Henning Christophersens ord for, at modstanden mod denne alvorlige nye oprustning begyndte i 1979, og alene derfor er baggrunden for annonceindrykningen forkert. Men der er en grund til. Socialdemokratiet har ikke blot på et eneste tidspunkt stillet spørgsmålstegn ved Danmarks medlemskab af NATO, og der er altså ikke noget sammenhold om NATO at genskabe.

Det er også forkert, når det er påstået, at partiets kompetente forsamlinger ikke er blevet rådspurgt. Der har været talrige drøftelser af vor sikkerhedspolitik og vor holdning til mellemdistanceraketproblemet i folketingsgruppen og hovedbestyrelsen, og Kjeld Olesen og jeg har i partiets udenrigspolitiske udvalg gentagne gange i detaljer redegjort for de forhandlinger og kontakter, vi har haft med vore broderpartier i Norden og i den så
kaldte Scandilux-gruppe. Vi er sandelig ikke alene med vore selvfølgelige krav om, at der tages nedrustningsinitiativer, men vi ved også, at uden samarbejde med andre landes partier opnår vi intet.

69 pct. af befolkningen går ind for NATO, men samtidig siger 58 pct. nej til raketterne. Vi har altså stærk folkelig opbakning bag vor dobbeltstrengede sikkerhedspolitik. Men i øvrigt kan det vel ikke undre, at de socialdemokratiske partier er uenige med de mange højreorienterede regeringer, der for øjeblikket har magten i NATO-landene. Og ingen burde kunne forvente, at vi altid automatisk skal godtage alt, fordi det

kommer fra NATO. Hvis vi gjorde det, ville vi først for alvor skade den folkelige opbakning bag NATO-medlemskabet.

I disse dage er det i øvrigt den konservative regerings udenrigsminister, der skader det brede samarbejde, når han i direkte modstrid med dagsordenen truer øst-landene med øget vestlig oprustning efter en tankegang, der medfører en oprustning uden ende. Det må og skal vi tage afstand fra. Hvem har givet udenrigsministeren mandat til disse trusler? Næppe NATO og slet ikke Folketingets flertal. Her står vi af, som Anker siger. Jeg opfordrer derfor de delegerede til at bekræfte vor sikkerhedspolitik, ved at stemme også for den del af årsmødeudtalelsen, der omtaler vor sikkerhedspolitik.

Netop på grund af den forbryderiske nedskydning af det Syd-koreanske fly er det nødvendigt at arbejde for afspænding og nedrustning. Det er jo den slags ting, der skal hindres.

Mange udenrigspolitiske emner burde omtales, tiden tillader mig kun at fremdrage endnu et. Udviklingen i Tyrkiet har nu klart vist, at generalerne ikke har nogen planer om at lade det ulykkelige land vende tilbage til demokratiet Menneskerettighederne overtrædes dagligt. Fængslerne er fyldt med politiske fanger. Pressefriheden og de faglige rettigheder knægtes hver eneste dag. Kun tre partier har af generalerne fået lov til at deltage i det såkaldte fore

stående valg. Tilløb til dannelsen af et socialdemokratisk parti er blevet groft stoppet. Tiden er inde til, at Danmark meddeler, at Tyrkiet ikke længere kan være med i det gode demokratiske selskab i Europarådet. Og EF's associeringsaftale må tages op til overvejelse. Vi kan anstændighedsvis ikke efterlyse demokrati og menneskerettigheder i Østblokken og samtidig tillade, at et såkaldt vestligt land, der overtræder alle rettigheder, forbliver medlem af Vestens internationale organisationer.